

New York Times bestsellersorozat

RICK RIORDAN

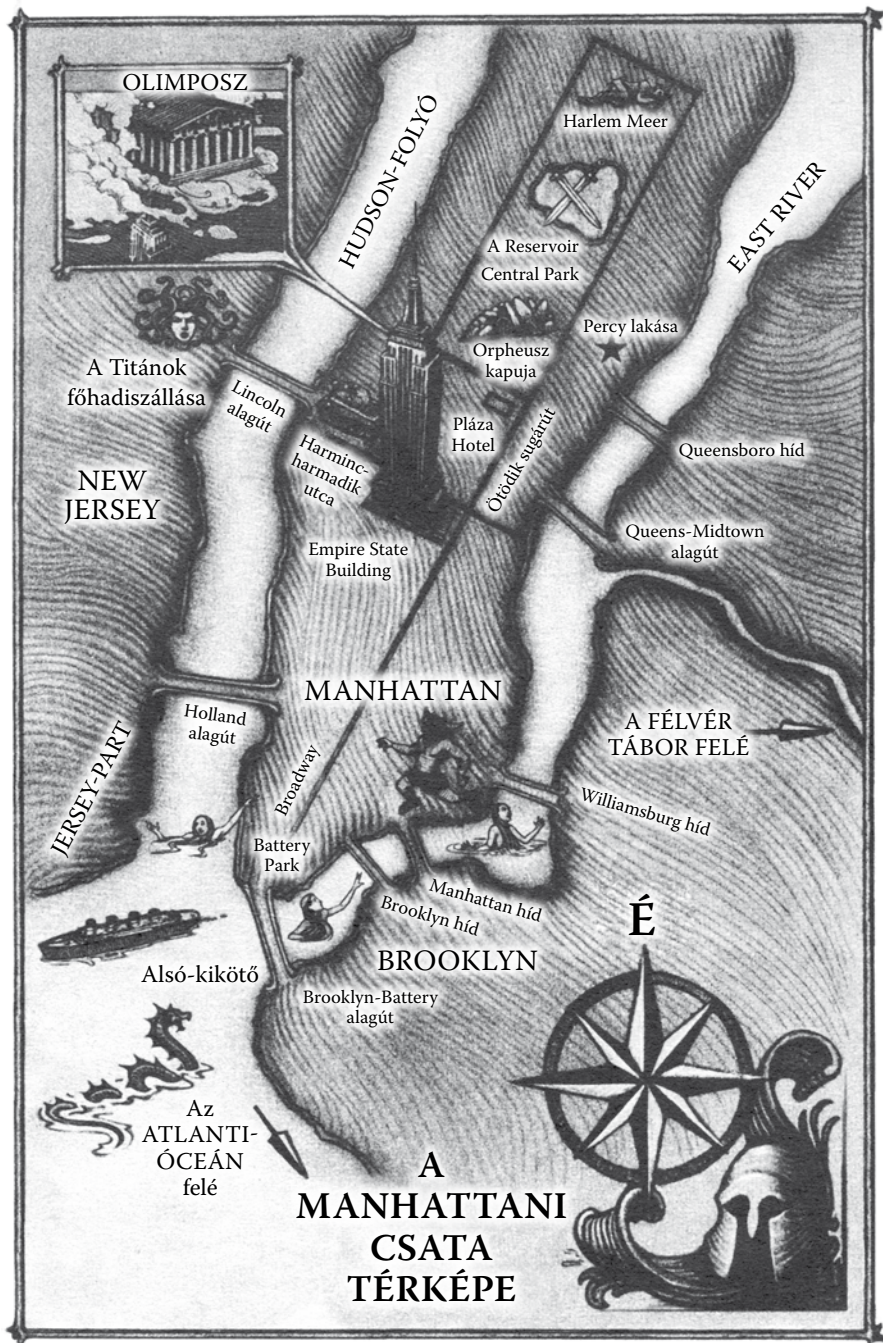
PERCY JACKSON

ÉS AZ OLIMPOSZIAK

AZ UTOLSÓ OLIMPOSZI

RICK RIORDAN
AZ UTOLSÓ OLIMPOSZI
PERCY JACKSON ÉS AZ OLIMPOSZIAK

RICK RIORDAN
AZ UTOLSÓ
OLIMPOSZI

PERCY JACKSON ÉS AZ OLIMPOSZIÁK

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2012

*Mrs. Pabstnek, nyolcadik osztályos angoltanáromnak,
aki elindított az írás útján*

I. EGY BOMBASZTÍKUS HAJÓÚT

A világvége az autóm motorháztetején landoló pegazussal kezdődött.

Addig egészen kellemesen telt a délután. Mivel még nem töltöttem be a tizenhatot – egy hét választott el a jeles dátumtól –, nem ülhettem volna volán mögé, de amikor anyámmal és Paullal, a nevelőapámmal, valamint a barátommal, Rachellel leugrottunk a Déli-partra, Paul kölcsönadta egy időre a Priusát.

Tudom, most azt gondoljátok, hogy micsoda felelőtlenység volt ez tőle és blablaba, de Paul tudta, ki vagyok. Látott démonokat aprítani, és kiugrani egy felrobbanó iskola ablakán. Tudta, hogy a vezetésnél veszélyesebb dolgokat is műveltem már.

Szóval Rachel és én ott robogtunk a parton azon a forró augusztusi napon. Rachel lófarokba kötötte vörös haját, és egy fehér pólót viselt a fürdőruhája fölött. Eddig csak szakadt és festékes cuccokban láttam, de most úgy ragyogott, mint egy zsák aranydrachma.

– Ó! Itt állj meg! – kérte.

Megálltunk egy szirten az Atlanti-óceán fölött. A tenger mindig a szívem csücske volt, de aznap különösen szép arcát mutatta. Zölden csillogó, sima tükrét mintha apám a mi kedvünkért csendesítette volna le.

Ha még nem említettem volna, apám Poszeidón, tehát igazán nem eshetett nehezeére.

– Ami a meghívást illeti... – mosolygott rám Rachel.

– Ja... igen.

Megpróbáltam lelkesnek hangzani. Rachel meghívott a St. Thomas-i nyaralójukba kerek három napra. Nem sok hasonló meghívással dicsekedhettem. A családom nyári vakáció alatt egy Long Island-i lepattant bungalóban eltöltött hétvégét értett kölcsönfilmekkel és hideg pizzával. Rachel a családjával a Karib-szigetekre invitált.

Ami azt illeti, igazán rám fért volna egy kis pihenés. Életem legkeményebb nyara állt mögöttem. Csábított az ötlet, hogy pár napra kikapcsolódhatok.

Ugyanakkor bármikor beüthet a ménkö. Készenlétben kellett állnom, és csak a parancsra vártam. De a legnyomasztóbb a közelgő születésnapom volt, ugyanis a prófécia szerint a tizenhatodik életévemet betöltve mindenféle rossz dolog bekövetkezhet.

– Percy, tudom, hogy nem a legjobb az időzítés, de azt hiszem, számodra nem létezik olyan, hogy *megfelelő* időpont.

Ebben igaza volt.

– Szeretnék menni, csak... – kezdtem.

– A háború.

Bólintottam. Nem szerettem halandóknak a háborúról beszélni, de Rachel úgyis tudott róla. Ellentétben a többi halandóval, átlátott a Kődön – azon a mágikus függönyön, amely a halandók szemét megtéveszti. Láta a szörnyeket. Találkozott néhány félistennel, akik a titánok és szövetségeseik ellen küzdöttek. Ott volt velünk a múlt nyáron, amikor a feldarabolt Kronosz valaki más testében feltámadt szarkofágjából. Azzal, hogy a Titánisten szeme közé vágta a műanyag fésűjét, egy életre kivívta a tiszteletemet.

Kezét a karomra tette.

– Csak gondolkozz rajta, rendben? Még maradunk néhány napot. Az apám... – csuklott el a hangja.

– Nehéz vele?

Rachel undorodva rázta a fejét.

– Próbál *kedves* lenni hozzám, de ez még rosszabb. Azt akarja, hogy ősztől iratkozzam be a Clarion Hölgyakadémiára.

– Oda, ahová az édesanyád is járt?

– Egy idétlen lányiskola a New Hampshire-i milliomos csemetéknek, ahol mást se tanítanak, csak etikettet. El tudsz képzelni engem egy ilyen suliban?

Valóban elég képtelen ötletnek tűnt. Rachel benne volt több utcai művész-projektben, etette a hajléktalanokat, tüntetést szervezett a nedvszívó harkályok megmentéséért, és más hasonló dolgokat művelt. Soha nem láttam még koszütmben. Nehezemre esett elképzelni, ahogy etikettet tanul.

Felsőhajtott.

– Abban bízok, hogy a kedvességétől majd büntudatom támad, és beadom a derekam.

– Gondolom, ezért egyezett bele abba is, hogy magatokkal vigyetek nyaralni...

– Igen... De *nagy szívességet* tennél vele. Ha eljönél, akkor egy kicsit elviselhetőbb lenne. És valamiről beszélni is szeretnék veled... – hallgatott el hirtelen.

– Miről? Annyira fontos, hogy el kell mennünk egészen St. Thomasig, hogy szóba kerüljön?

– Egyelőre felejtsd el – biggyesztette le az ajkát Rachel. – Képzeljük azt, hogy egy hétköznapi pár vagyunk, akik elkocsikáztak az óceánhoz, és élvezik egymás társaságát.

Biztos voltam benne, hogy valami aggasztja, de bátor mosolyt erőltetett az arcára. Lobogó tűzre hasonlított a haja a napfényben.

Azon a nyáron sok időt töltöttünk együtt. Nem tudtam megmagyarázni, miért, de minél rosszabbra fordultak a dolgok a táborban, annál többször hívtam fel Rachelt, hogy elszökhessek

vele egy kicsit kifújni magam. Emlékeztetnem kellett magam arra, hogy létezik egy olyan világ, a halandók világa, ahol nincsenek szörnyek, akik engem bokszsáknak képzelnek.

– Benne vagyok. Legyen ez egy hétköznapi pár hétköznapi délutánja.

Rachel bólintott.

– Tegyük fel, hogy a fiú és a lány kedvelik egymást... csak a fiú túlságosan nyuszi ahhoz, hogy megcsókolja a lányt...

– Ó...! – Úgy éreztem magam, mintha Apolló szent hollója lennék: lassú, buta és vörös. – Ööö...

Nem akartam megjátszani az érzéketlent. Rachellel sokkal bensőségebb volt a viszonyom, mint... más lányokkal. Nem dolgoztatott meg, nem kellett figyelnem a szavaimra, sem azon filozofálni, vajon mire gondolhat. Rachel önmagát adta. Mindig kimutatta, amit érez.

Az első csók végül is nem csattant el. A rózsaszínű ködtől csak akkor vettem észre az égből lesikló testet, amikor négy pata dobant a Priuson: BANG-RECCS-CSATT!

Helló, főnök! – szólalt meg egy hang a fejemben. – *Jó kis verda!*

Fekete Péter, a pegazus, régi barátom volt, így hát megpróbáltam nem haragudni rá, amiért patái nyomán szabályos kráterek keletkeztek a motorháztetőn, de valami azt súgta, a nevelőapám már nem lesz ilyen elnéző...

– Fekete Péter, te meg mit keresel itt? – sóhajtottam, de ekkor megláttam, ki ül a hátán, és rádöbentem, hogy a napom hátralévő része nem lesz „sétagalopp”.

– Helló, Percy!

Charles Beckendorf a Héphasztosz-bungáló vezetője volt. A szörnyszülők vele ijesztgették szörnygyerekeiket. Nagydarab afroamerikai srác hullámzó izmokkal, aki minden nyáron a kovácsműhelyben izzadt. Két évvel idősebb nálam, és a tábor legjobb

fegyverkovácsának hírében állt, és volt egy pár zseniális találmánya. A múlt hónapban egy görögtűzbombát helyezett el egy távolsági busz végében, amely szörnyeket szállított keresztül-kasul az országban. Amikor az első hárpia lehúzta maga után a klotyót, Kronosz egy egész légióval lett szegényebb.

Beckendorf harci öltözéket viselt. Fekete katonai nadrágot, bronz mellvértet harci sisakkal, derekán kardot. Vállán robbanószeres táskája lógott.

– Eljött az idő? – kérdeztem.

Komoran bólintott.

Gombóc nőtt a torkomba. Tudtam én, hogy bekövetkezik... hetek óta tervezzük, mégis, azt reméltem, sosem jön el ez a pillanat.

Rachel Beckendorfra nézett.

– Szia!

– Szia! Beckendorf vagyok. Te meg bizonyára Rachel. Percy említette, hogy... Szóval már beszélt rólad.

Rachel felvonta a szemöldökét.

– Valóban? Örülök neki! – Ezután Fekete Pétert vette szemügyre. A pegazus türelmetlenül kapálta patáival a Prius motorháztetejét. – Ha jól sejtem, most meg kell mentenetek a világot.

– Valahogy úgy – helyeselt Beckendorf.

A parancs, az parancs. Rachelre meredtem.

– Megmondanád anyámnak, hogy...

– Persze. Gondolom, nem lesz meglepve. És kimagyarázom a motorháztetőt is.

Hálásan bólintottam. Biztosra vettem: ez volt az első és egyben az utolsó alkalom, hogy Paul kölcsönadta nekem az autóját.

– Sok szerencsét! – puszilt meg Rachel, mielőtt felocsúdhattam volna. – Menj, félvér, vadássz nekem szörnyeket!

Utolsó képem az róla, hogy keresztbe font karral a Prius anyósüléséből figyeli, ahogy Beckendorf és én egyre feljebb körözünk az

égen. Azon tűnődtem, hogy Rachel vajon mit akarhatott elmondani, és hogy elég sokáig élek-e ahhoz, hogy megtudjam.

– Ugye, Annabethnek ne meséljem el, kivel láttalak és milyen körülmények között?

– Az istenekre! Eszedbe ne jusson! – motyogtam.

Beckendorf kuncogott, miközben magasabbra emelkedtünk az Atlanti-óceán fölött.

Már majdnem sötét volt, amikor megláttuk a célpontot, a horizont szélén derengő *Androméda Hercegnőt* – egy sárga és fehér fényekkel kivilágított hatalmas luxushajót. Messziről úgy tűnt, mintha csak egy sétahajó lenne, nem pedig a Titánisten főhadiszállása. De ha közelebb értél, észrevehetted a hatalmas orrdísz: egy sötét hajú, tógát viselő, leláncolt, rémült arcú görög szüzet, aki mintha iszonyodna a búzló szörnyektől, amiket szállítani kényszerül.

Görcsbe rándult a gyomrom, amikor újra megláttam a hajót. Már kétszer is majdnem otthagytam a fogam az *Androméda Hercegnőn*. És a hajó most egyenesen New Yorkba tartott.

– Tudod, mi a dolgod, ugye? – kiáltotta túl Beckendorf a szelet.

Bólintottam. New Jersey hajógyárában már többször elpróbáltuk álló hajókon. Tudtam, milyen kevés időnk lesz. De azt is tudtam, hogy csak így előzhetjük meg Kronosz invázióját.

– Fekete Péter, tegyél le a legalsó szinten!

Azonnal, főnök! Ember, de rühellem ezt a hajót!

Három évvel ezelőtt Fekete Péter ezen a hajón raboskodott, én és a barátaim segítettünk neki megszökni róla. Biztos voltam benne, hogy előbb hagyná „Én kicsi pónim”-stílusban befonni a farkát, mint hogy újra vissza kelljen térnie.

– Ne várj ránk! – utasítottam.

De főnök!

– Bízz bennem! Egyedül is kijutunk!

Fekete Péter összecsucskta szárnyait, és fekete üstökösként siklott a hajó felé. Szél füttyült a fülem mellett. A hajó felsőbb emeletein szörnyek örködtek – kígyónők, pokolkutyák, óriások és telkhinek, ember- és kutyaszerű tengeri démonok. Olyan gyorsan suhantunk, hogy egyikük sem vett észre. A hajó alsó fedélzetét céloztuk meg, ahol Fekete Péter kiterjesztett szárnyakkal könnyedén letett bennünket. Felkavarodott gyomorral másztam le a hátáról.

Sok szerencsét, főnök! Aztán nehogy lóeledelként lássalak vizsont! – Öreg cimborám ezekkel a szavakkal búcsúzott el tőlem, aztán eltűnt az esti égen. Kivettem zsebemből a tollamat, levettem a kupakját, és Árapály felvette valódi alakját: egyméteres, mennyei bronzból készült kard lett, halálos pengéje felderengett a szürkületben.

Beckendorf egy papírdarabot húzott elő a zsebéből. Először térképnek hittem, de kiderült, hogy egy fénykép. Az alkonyat fényében Aphrodité lányának, Silena Beaugardnak mosolygós fotóját nézte. Múlt nyáron kezdtek járni, de a többiek már évek óta cikizték őket: „két szerelmes pár, mindig együtt jár”. A veszélyes küldetések ellenére Beckendorf ezen a nyáron boldogabb volt, mint valaha.

– Viszontlátod, ne aggódj! – biztattam.

Egy másodpercig kételkedve nézett rám, aztán felöltötte jól ismert, magabiztos mosolyát.

– Arra mérget vehetsz! Gyerünk, és csináljunk robbantott csirkét Kronoszból!

Beckendorf ment elől. Egy keskeny folyosón elértük a szervizlét-rát, éppen úgy, ahogy a gyakorlatokon. Ereinkben megfagyott a vér, amikor hangokat hallottunk a fejük felett.

– Nem érdekel, mit érzel! – morogta egy telkhin félig emberi, félig kutyahangon. – Amikor legutóbb félvéreket éreztél, kiderült, hogy csak egy fásirtos szendvics volt!

– Szeretem a fásirtos szendvicset – felelte a másik. – De most biztos, hogy félvéreket érzek a fedélzeten!

– Ugyan! Neked tengervíz kotyog a fejedben!

A telkhinek tovább veszekedtek. Beckendorf lefelé mutatott. Olyan csendesén, ahogy csak tudtunk, leereszkedtünk. Két emelettel lejjebb már nem hallottuk a szörnyeket.

Egy vasajtóhoz értünk. *Gépház* – tátogta Beckendorf.

Zárva volt, de Beckendorf egy pengével simán átvágta a reteszt. Odabent egy sor sárga turbina zúgott. Akkorák voltak, mint egy-egy gabonasiló. A túlsó fal mellett számítógépek és mérőműszerek sorakoztak. Az irányítópult fölé egy telkhin hajolt, de annyira elmerült a munkájában, hogy nem vette észre, amikor beléptünk. Legfeljebb másfél méter lehetett, rövid lábú, testét fókaszőr borította. Dobermann feje volt, de karmos mancsai emberkézre hasonlítottak. Motyogva-morogva nyomogatta a billentyűket. Talán beköszönt a haverjainak a Frászbookon.

Amikor előreléptem, megdermedt, mintha megérezte volna a veszélyt. Egy nagy, vörös vészjelző gomb felé kapott, de elálltam az útját. Sziszegve rám vetette magát, de Árapály egyetlen csapásával porfelhővé változtattam.

– Egynek annyi, maradt belőlük ötezer! – dobott oda Beckendorf egy zöld folyadékot tartalmazó üveget. Görögtűz volt benne, a világ legveszélyesebb varázsszereinek egyike. Majd az igazi hősök és a félistenek újabb elmaradhatatlan kellékét hajította felém: egy ragasztószalagot.

– Ragaszd az üveget az irányítópultra! Én majd a turbinákat aknázom alá.

Munkához láttunk. A terem forró volt és párás, csakhamar mindketten verítékben úsztunk.

A hajó továbbhaladt. A tengeristen fiaként született érzéke van a hajózáshoz. Ne kérdezzétek, honnan, de tudtam, hogy az északi szélesség 40-ik percének 19-ik fokánál, és a nyugati hosszúság 71. percének 90. fokánál járunk. Tizennyolc csomóval haladtunk, ami azt jelentette, hogy a hajó hajnalra fut be New Yorkba. Ez volt az utolsó esélyünk, hogy megállítsuk.

Éppen a második üveg görögtüzet ragasztottam a vezérlőre, amikor a vaslépcső felől lábdobogást hallottunk. Annyi szörny özönlött lefelé, hogy még a turbinák zúgását is elnyomta a dübörgés. Nem volt jó jel.

– Mennyi időre van még szükséged? – néztem Beckendorfra.

– Túl sokra – kopogtatta meg az óráját, ami egyben a detonátor szerepét is betöltötte. – Még csatlakoztatnom kell a jelfogót, és kiélesítenem a bombákat. Legalább tíz percre...

A döngő lábakból ítélve tíz másodpercnél is kevesebb időnk volt.

– Én majd elterelem a figyelmüket. Találkozunk a megbeszélthelyen!

– De Percy...

– Kívánj szerencsét!

Egy csapat telkhin rontott be a gépházba, de még azelőtt levágtam őket Árapálllyal, hogy nyekkenni tudtak volna. Elkezdtem felfelé mászni a lépcsőn. A következő telkhin úgy megijedt tőlem, hogy még „Helló Szörny Kitty”-s uzsonnásdobozát is eldobta. Életben hagytam. Egyrészt azért, mert tetszett az uzsonnásdoboz, másrészt azért, hogy riadót fújhasson a haverjainak, akik

remélhetőleg engem kezdenek majd üldözni, és békén hagyják a gépházban tevékenykedő Beckendorft.

Egészen a hatodik emeletig másztam, ott pedig a folyosón rohantam tovább. Biztos voltam benne, hogy a környezet valaha roppant előkelő lehetett, de a szörnyek alaposan lelakták három év alatt. A falakról cafatokban lógott a tapéta, a szőnyeg olyan nyálkás és sáros volt, mintha egy sárkány torkában járnék (sajnos tapasztalatból beszélek).

Amikor először jártam az *Androméda Hercegnőn*, Luke, régi ellenségem, megtevesztésül néhány elkábított turistát tartott a hajón. A Köd meggátolta őket abban, hogy észrevegyék, miféle szörnyfertőzött hajón nyaralhatnak. De most nem láttam közülük egyet sem. Nem szívesen gondoltam bele, mi történhetett velük, de kételkedtem abban, hogy Luke hazaengedte őket a bingónyerményeikkel együtt. Elértem a hajó egész középső részét elfoglaló, üzletekkel teli, széles sétálóutcát, és földbe gyökerezett a lábam. Az utca közepén lévő szökőkútban egy hatalmas rák áztatta magát.

És most nem az „Óriás Alaszakai Királyrákra” gondolok, amiket nyolc dollárért vágnak hozzád a kajaldákban, hanem egy igazi óriás rákra, ami alig fért el a szökőkútban. Legalább három méter volt, kék és zöld pöttyös páncéllal. Az ollói egyenként akkorák, mint én. Ha láttál már közletről habzó és harapós rákpoftát, hosszú csápokkal, akkor belátod, hogy nem érte meg címlapfotó méretűre nagyítani. Gombszemében értelem és gyűlölet fénylett. Azzal, hogy Poszeidón fia vagyok, Rák úrnál nem vágódtam be.

– Ffffssz! – sziszegett felém tengertajtékos pofájával. Olyan erős bűz csapott meg, mintha felnyitottam volna egy romlott halrudacskákkal teli kukát.

Megszólaltak a szirénák. Tudtam, hogy hamarosan nem fogom magányosnak érezni magam, ezért szerettem volna gyorsan továbbhaladni.

– Helló, rákocska! – próbáltam elslisszolni a szökőkút mellett.
– Nem akartalak megzavarni, sőt, már itt sem vagyok! Nyugodtan fürödj to...

A rák ijesztő gyorsasággal kiugrott a szökőkútból, és ollóit csatogtatva rám támadt. Beugrottam egy ajándékbolt pólói közé. A rák ollójával betörte a kirakatot, és utánam nyúlt. Zihálva a bolt hátuljába menekültem, de Rák úr utánam jött az üzletbe.

– Ott van! – hallottam egy hangot a felső emeletről. – Egy behatoló!

Figyelemelterelést célzó akcióm részben sikerült. A baj csak az volt, hogy én máshol akartam üldözőimmel összecsapni. Ha beszorítanak a hajó középső részébe, rákeledelként végzem.

A démonrák felém vetette magát. Lenyestem az ollói végét. A sebe sisteregve habzani kezdett, de nem tűnt végzetesnek.

Olyan legendák után kutattam az emlékezetemben, amik segíthetnének legyőzésében. Rémllett, hogy Annabeth egyszer mesélt egy szörnyrákról, amit Heraklész eltaposott. Gyorsan beláttam, hogy a taposás itt nem segít. A rák egy kicsit nagyobb volt a Reebokomnál.

Akkor eszembe jutott egy furcsa ötlet. Tavaly karácsonykor Pault levittük a montauki kunyhónkba, ahová évszázadok óta járunk. Paul elvitt rákászni, és amikor egy egész hálónyit összehalásztunk, megmutatta, hogy a páncéljukon, éppen az undorító hasuk közepén, egy kis rés található.

Már csak rá kellett vennem, hogy megmutassa nekem a ronda pociját.

Először a szökőkútra pillantottam, aztán a ráknyomoktól síkos márványpadlóra. Kinyújtottam a kezem, és erősen koncentráltam. A szökőkútból víz csapott ki, jó háromemeletnyi magasan. A feltörő víz eláztatta a lépcsőket, a liftet, és lemosta a kirakatüvegeket. A ráknak életeleme volt a víz, tehát nem esett kétségbe

egy kis zuhanytól, és oldalazva elindult felém. Üvöltve rátámadtam:

– ÁÁÁÁHHHH!

A rák előtt néhány méterrel lefékeztem, és a nedves márványon olyan becsúszó szerelést alkalmaztam, amit minden focista megirigyelt volna. Mintha egy héttonnás páncélozott jármű alá siklottam volna. A rák csak leült, megpróbált palacsintává lapítani, de mire rájött, mire készülök, már be is nyomtam kardom pengéjét a páncélrésen. Aztán elengedtem Árapályt, és hátralöktem magam.

A szörny sziszegve remegni kezdett. Szeme mintha kifolyt volna a helyéről. A páncélja vörösen izzott az alatta elegendő testtől. Aztán az üres páncélok csörömpölve hullottak a padlóra.

Nem sokáig gyönyörködhettem az eredményben. A legközelebbi lépcső felé futottam. Körülöttem szörnyek és félistenek kiabáltak kardjaik után kapdosva. Fegyvertelen voltam. Tudtam, hogy a kardom hamarosan visszatér a zsebembe, de egyelőre még ott hevert a rákpáncél-domb alatt, és nekem nem volt időm, hogy előássam.

A nyolcadik emelet liftje előtt néhány kigyónőbe ütköztem. Deréktől felfelé zöldes pikkellyel borított női testtel rendelkeztek. Sárga szemük és villás nyelvük volt. A combjukból két kigyófarok nőtt. Lándzsát tartottak a kezükben, és harci hálót, tapasztalatból tudtam, hogy ügyesen használják mindkettőt.

– Essz meg ki? Kronosssz örülni fog – sziszegték.

Nem volt kedvem dobálózni, de nem tehettem mást. Elöttem egy hajómakett állt, amelyen megnézhettem volna, hol állok. De nem néztem meg, ellenben felkaptam a makettet a talapatáról, és az első kigyónő képébe vágtam. Telibe találtam, és elterült a padlón. Átugrottam rajta, társát a lándzsájánál fogva a liftajtónak vágtam, aztán futottam tovább a hajóorr felé.

– Kapijátok el!

Pokolkutyák csaholását hallottam, egy nyílvevő az orrom előtt húzott el, és beleállt a mahagóniberakásos falba.

Nem bántam – addig nem érdekelt, mennyien üldöznek, amíg távol tarthattam a szörnyeket a gépháztól, és Beckendorfnak újabb értékes perceket szerezhettem.

A lépcsőn egy sráccal futottam össze. Ő lefelé tartott, én felfelé. Olyan kába volt, mintha most riadt volna fel a szunyókálásból. Előrántotta a kardját, és felkiáltott:

– Kronoszért!

Inkább hangzott ijedtnek, mint ijesztőnek. Tizenkettőnél egy nappal sem volt több. Annyi lehetett, mint én, amikor először kerültem a Félvér Táborba.

A gondolat elszomorított. Bizonyára agymosáson esett át. Arra képezték ki, hogy gyűlölje az olimposzi isteneket, és az ellenségük legyen, csak azért, mert félig olimposzinak született. Kronosz bábja volt, mégis engem hitt ellenségének.

Nem akartam bántani. Szabad kézzel is elbántam vele. Félregrottam a csapása elől, aztán elkaptam a csuklóját, és a falhoz préseltem. Kardja csörömpölve hullott ki a markából.

Aztán valami olyasmit tettem, ami nem szerepelt a tervben. Lehet, hogy marhaságot csináltam. Mindenesetre kockáztattam vele az akció sikerét.

– Ha életben akartok maradni, hagyjátok el a hajót – mondtam gondolkodás nélkül. – *Most!* Ezt mondd meg a többi félistennek is!

Aztán löktem egyet rajta, ő pedig legurult az alattunk lévő emeletre.

Továbbmásztam.

Rossz emlékeket idézett a kávézó előtti folyosó. Amikor először itt jártam, három évvel ezelőtt, Tyson, Annabeth és én ezen a folyosón lópoztunk végig.

Kirohantam a főfedélzetre. A hajóorr felett feketére váltott a bíborlila ég. Két üvegtornyot láttam, erkélyekkel és éttermekkel. Közöttük az úszómedence vize csillogott. A hajó felső része háborzongatóan kihaltak tűnt. Nem kellett mást tennem, csak át-sétálnom a túloldalra, majd lemászni a helikopter-leszállóhelyhez, a vészhelyzet esetére megbeszélt találkozóponthoz. Némi szerencsével Beckendorf is csatlakozik hozzám, vízbe vetjük magunkat, és megparancsolom a tengernek, hogy mindketten maradjunk életben. Aztán ötszáz méterről felrobbantjuk a hajót.

Már a fedélzet közepén jártam, amikor valaki megszólított. Megdermedtem.

– Késtél, Percy.

A fölöttem lévő erkélyen Luke állt. Forradásos arcán mosoly szaladt végig. Farmert, papucsot és fehér pólót viselt, mint egy hétköznapi, középiskolás srác, csak aranyban úszó szemei árulkodtak valódi mivoltáról.

– Már napok óta várunk – kezdte Luke hangján, aztán megrándult az arca. Egész testében megborzongott, mintha valami undorítót ivott volna. Hangja erősebb lett, ősbibb és hatalmasabb – a Titánisten, Kronosz szólalt meg rajta keresztül. Mintha valaki kést fenyegetett volna a gerincemen.

– Jöjj, és hajolj meg előttem!

– Honnan tudod, hogy éppen erre készültem? – motyogtam.

A medence mindkét szélén parancsra váró laisztrügón óriások álltak. Három méter magasak voltak, és tetovált karjukban tüskés buzogányokat dédelgettek. Luke fölött, a tetőn félisten íjászok tűntek fel. A szemben lévő erkélyről két pokolkutya ugrott le viczorogva. Néhány másodperc alatt teljesen körbevettek. Csapda!

Ha nem tudják, hogy jövök, nem tudtak volna így felkészülni a fogadásomra.

Luke-ra néztem, és fortyogni kezdett bennem a düh. Nem tudtam, hogy Luke testében pislákol-e még az öntudat, vagy már teljesen Kronosz irányítása alá került. Hangja időnként elcsuklott – ez az előbbire engedett következtetni, de az is lehet, hogy csak Kronosz nem szokott még hozzá új testéhez. Gyorsan meggyőztem magam, hogy ez nem is számít. Luke már azelőtt is gonosz és romlott volt, hogy Kronosz megszállta a testét.

Fejemben megszólalt egy hang: *Előbb vagy utóbb úgyis meg kell küzdenem vele. Miért ne legyünk rajta túl most?*

A prófécia szerint tizenhat éves koromban választás elé kerülök, és vagy megmentem, vagy elpusztítom a világot. Már csak hét nap választott el a tizenhatodik születésnapomtól. Miért ne próbálnám meg most? Ha tényleg rendelkezem az erővel, hét nap nem oszt, nem szoroz. Pontot tehetnék az ügy végére, ha itt és most legyőzöm Kronoszt. Elvégre megküzdöttem már néhány szörnyel és istennel, nem igaz?!

Mintha olvasni tudna a gondolataimban, Luke elmosolyodott. Vagyis Kronosz. Erre mindig emlékeztetnem kellett magam.

– Gyere közelebb, ha mersz... – mondta.

A szörnyek fala szétvált előttem, és torkomban dobogó szívvel elindultam felfelé a lépcsőn. Biztos voltam benne, hogy valaki hátba dőf, de felengedtek. A zsebembe nyúltam, megtapintottam benne a tollamat, aztán előhúztam, lecsavartam a kupakját, és Árapály karddá változott.

Luke kezében megjelent Kronosz fegyvere: egy félig mennyei bronzból, félig földi vasból készült harci sarló. Elég volt rápillantanom, hogy a térdem kocsonyaként remegni kezdjen. Mielőtt megdondolhattam volna magam, gyorsan támadtam.

Az idő lelassult. De nem csak képletesen, hanem *valójában*, mert az Idő Ura képes volt lelassítani az időt. Mintha szirupot öntöttek volna rám. A karjaim annyira elnehezültek, hogy alig tudtam tartani a kardom. Kronosz mosolyogva pörgette sarlóját, és várta, hogy a halálba vánszorogjak.

Megpróbáltam küzdeni a varázslat ellen, és a körülöttem hullámzó tengerre gondoltam – erőm forrására. Egyre ügyesebben uralkodtam már a vízen, de most mintha mégsem sikerült volna. Mint egy lassított felvételen, újabb lépést tettem felé. Az óriások ujjongtak, és a kígyónők sziszegve nevettek.

Ébresztő, óceán! – könyörögtem. – *Leköteleznél, ha segítenél...*

Éles fájdalom járta át a bensőmet. A hajó oldalra billent. A szörnyek homokzsákként dőltek el. Húszezer liter víz ömlött az úszómedencéből a nyakunkba, Kronoszt is beleértve. A víztől szinte újjáéledtem, megtörtem a varázst és előrelendültem.

De még mindig nem voltam elég gyors. Elkövettem azt a hibát, hogy ellenfelem arcába néztem. Luke arcába, aki hajdanán a barátomnak számított. Bár teljes szívemmel gyűlöltem, mégis nehezemre esett végezni vele.

Kronosznak nem voltak ilyen aggályai. Felém csapott a sarlójával. Az utolsó pillanatban ugrottam el, és a gonosz penge éppen a lábamnál hasította fel a padlót. Mellkason rúgtam Kronoszt. Hátrátántorodott, de jóval nehezebb volt, mint Luke. Mintha egy hűtőszekrényt akartam volna felrúgni.

Kronosz újból lecsapott. A kardommal hárítottam ugyan, de az ütés olyan erős volt, hogy csak eltéríteni tudtam. A sarló pengéje leborotválta az ingujjamat a bőrömmel együtt. Nem volt komoly sérülés, de egész testemet átjárta a fájdalom. Eszembe jutott, amit az egyik tengeri démon mondott Kronosz sarlójáról: *Óvatosan, te bolond! Elég egy érintés, és tested búcsút mondhat a lelkednek!* Most értettem meg, mire célozhatott. Nem csak vért vesztettem.

Éreztem, ahogy az erőm az akaratommal és az öntudatommal együtt elszivárog.

Hátrátántorodtam. Átvettem bal kezembe a kardom, és kétségbeesve újra támadtam. Minden emberi számítás szerint keresztül kellett volna döfnöm, de a fegyverem úgy pattant vissza a hasáról, mintha egy márványszoborba akartam volna beleszúrni. Nem hittem a szememnek. Egy ilyen dőfést képtelenség túlélni.

– Szánalmas próbálkozás, Percy Jackson. Luke említette, hogy soha nem voltál méltó ellenfél.

A látásom kezdett homályosodni, tudtam, hogy nem sok időm van hátra.

– Luke-nak mindig nagy volt a szája. De legalább az *övé* volt.

– Sajnálom, hogy most kell végeznem veled, mielőtt a tervem megvalósulna. Szerettem volna látni a rettegést a tekintetedben, amikor rájössz, hogyan döntöm porba az Olimposzt.

– Nem jutsz el New Yorkba ezzel a hajóval – mondtam. A karom lüktetett, a szemem előtt fekete pontok táncoltak.

– Ugyan, miért nem? – villant Kronosz arany szeme. Az arca – Luke arca – olyan volt, mint egy élettelen maszk, amelyen gonosz erő dereng át. – Talán a barátod tűzszerész tudományában bízol?

Lenézett a medencére, és így kiáltott:

– Nakamura!

Egy görög páncélba öltözött tizenéves fiú préselte át magát a szörnyeken. Bal szemén fekete kötést viselt. Ismertem őt. Ethan Nakamura volt, Nemezis fia. Múlt nyáron megkíméltem az életét a Labirintusban, és azzal „hálálta” meg, hogy segített Kronosznak életre kelni.

– Küldetés teljesítve, nagyuram. Megtaláltuk, ahogy parancsolta – kiáltotta Ethan.

Tapsolt egyet, mire két óriás lépett elő Charles Beckendorft vonszolva. Megállt bennem az ütő. Beckendorfnak feldagadt a

szemhéja, arcát és két karját sérülések borították. A vértjét elvesztette, és az ing cafatokban lógott róla.

– Ne! – kiáltottam fel.

Beckendorf rám nézett, aztán a kezére, mintha üzeni akart volna valamit. *Az órája.* A detonátort nem vették el tőle. Lehet, hogy a robbanószer csak a detonálásra várnak? A szörnyek talán nem hatástalanították még őket.

– A hajó közepén találtunk rá. Megpróbált lelopakodni a gépházba. Megehetjük most, vagy várunk kell vele? – kérdezte az egyik szörny.

– Hamarosan! – felelt Kronosz, aztán összehúzott szemöldökkel Ethanre meredt. – Biztos vagy benne, hogy nem aknázza alá a gépházat?

– Éppen a gépház *felé* lopakodott, nagyuram! – válaszolt a fiú.

– Honnan tudod, hogy nem *onnan* jött?

– Ööö... – kezdte Ethan. – Mert a gépház felé tartott. És ő is bevallotta, hogy oda akart menni. A táskája még mindig tele robbanóanyagokkal.

Lassan megértettem, hogy Beckendorfnak sikerült átvernie őket. Amikor biztosra vette, hogy elkapják, úgy tett, mintha csak most menne a gépházba. Sikerült meggyőznie őket arról, hogy még nem járt ott. A görögtüzek csak a robbantásra vártak! De ehhez előbb le kéne jutnunk a hajóról, hogy biztonságos távolságból robbanthassuk fel őket.

Kronosz habozott.

Vedd be a sztorit, fohászkodtam. A karom annyira sajgott, hogy majdnem összeestem.

– Nyissátok ki a táskáját! – parancsolta Kronosz.

Az egyik óriás lekapta a robbanószeres táskát Beckendorf válláról. Belenézett és felhorkantott. Amikor kirázta a tartalmát, mindenki ijedten hátrálni kezdett. Ha tényleg görögtüzes téglék

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

lettek volna benne, menten felrobbanunk. De csak egy tucat barrackonzerv potyogott a fedélzetre.

Kronosz nagyokat lélegzett, mintha megpróbálna úrrá lenni dühén.

– Ezt a félistent – kezdte – a hajókonyha közelében kaptad el? Ethan elsápadt.

– Ööö...

– Beküldtél valakit A GÉPHÁZBA, HOGY ELLENŐRIZZE?!

Ethan hátrálni kezdett, majd ijedten sarkon fordult, és eliszkolt.

Halkan káromkodtam egyet. Néhány perc múlva hatástalanítják a bombáinkat. Megint elkaptam Beckendorf pillantását, és feltettem neki egy néma kérdést. Reméltem, érteni fogja: *Mennyi időre állítottad?*

Mutató- és hüvelykujját egymáshoz érintve egy kört mutatott. Nulla. Nem rakott rájuk időzítőt. A kioldásának pillanatában minden a levegőbe repül. Képtelenek leszünk elég távolra jutni a hajótól a robbanás előtt. Vagy a szörnyek ölnek meg, vagy hatástalanítják a bombákat, vagy mindkettő.

Kronosz ferde szájjal rám mosolygott.

– Elnézést a közjátékért, Percy Jackson. Csupa szerencsétlennel vagyok körülvéve. De nem számít. A lényeg, hogy végre elkapunk. Az érkezéséről hetekkel ezelőtt tudomást szereztünk.

Kinyújtotta a kezét, és megrázott egy karkötőt, amelyről sarló alakú medál lógott, a Titánisten jelképe.

A sebesüléstől gondolkozni is alig tudtam, csak ennyit dadogtam:

– Lehallgató... Kém van a táborban.

Kronosz kuncogni kezdett.

– Nem bízatsz meg a barátaidban sem. Mindig átvágnak. Luke is a saját bőrén tanulta meg ezt. Most pedig dobd el a kardod, és add meg magad, vagy a barátodnak vége!